

SvD KULTUR

Synkat sväng när ZZ Top gör sin grej

17 juni 2014 kl 14:24, uppdaterad: 17 juni 2014 kl 14:26

KONSERT ZZ TOP Gröna Lund

Det är en halvkall måndag i juni, innan semestrarna och sommaren riktigt kommit igång. Röken som puffas ut på Gröna Lunds scen hinner inte skapa någon effekt innan den blåser bort. Men det är lapp på luckan för första gången i år, och 17 000 personer står och väntar.

Så kommer trummisen, tar sig en cigg på trumpallen, och publiken börjar ana att något är på gång.

En röst från de två videoskärmarna på scenen säger "Ladies and gentlemen, it's party time". Och sen kliver de in. Skäggen. Hattarna. Solglasögonen. För, vem försöker vi lura, det är Billy Gibbons, gitarr, och Dusty Hill, bas, som ÄR ZZ Top. Detta trots att trummisen heter Frank Beard. Beard. Men utan skägg. Nej, det går inte att hoppa över, det är för roligt.

De kommer aldrig riktigt loss efter en inledning som svajar, men publiken är med på noterna, och får se närmare 90 minuter av ett band som baserar sin minimala scenshow på subtilitet. Det är sidestepp och synkat gitarrsväng, och det räcker att ett knä böjs lite extra för att publiken ska jubla.

Alla låtar ackompanjeras av videoklipp på de två skärmarna, med bilar och kvinnor (I "Flyin high" är det flygplan och kvinnor), vilket känns lite trött. Även trummisen känns trött, han ser utsägligt uttråkad ut, och ibland tar han sig en cigg för att liva upp det hela. Det är en dag på jobbet för dem alla, och turnén har precis börjat.

Läsarbetyg
Läsarnas snittbetyg

0 betyg med 0 i snitt

Sätt ditt eget betyg:

Klicka på tärningen!

Full
tillgång

SvD

Det är i de mer rena blueslåtarna som ZZ Top är som bäst. Där hörs det verkligen var de kommer från. Bluesen sitter så självklart och tungt att det tar ett tag innan jag inser att det inte är deras egen låt de spelar – i Muddy Waters “Catfish blues” är det Hill som sjunger med en röst som doftar södern. Avslutande “La Grange” och “Tush” har ett alldeles eget sug i gunget som stannar kvar i kroppen.

Men det är för hitsen som många är på plats på Grönan, och de spelar varenda en. “Legs” framförs på gitarrer inklädda i vitt fluff. För ett band så subtilt som ZZ Top blir kontrasten hysteriskt rolig, och när de glittriga lila kavajerna åker på är allt fulländat.

Visst. ZZ Top är kult för många. Med sitt utseende har de etablerat sig som ett band man känner igen, utan att för den skull kunna särskilt många låtar. Men ZZ Top är också något så unikt som ett band som har rockat sedan 1969, och fortfarande håller ihop. Då kan man kanske förlåta att det blir lite trött mellan varven, och att det hade räckt med kanske en timmes spelning. För det roligt att se dem göra sin grej.

MÄRIT RÖNNOLS

musik@svd.se